

Capitolul 2

Rahab și iscoadele

Introducere (versetele 1-7)

Înainte ca Iosua să înceapă cucerirea țării, el a trimis în taină două iscode să spioneze țara și Ierihonul, prima cetate întărită. Era cetatea palmierilor situată în valea Iordanului (Deuteronom 34,3), o grădină a plăcerilor lumii.

În Ierihon și în toată țara Canaan locuiau oameni care stăteau sub blestem ca dușmani ai lui Dumnezeu. Dar harul nemărginit al lui Dumnezeu va trebui să scoată pe Rahab din Ierihon, ca s-o scape de la moarte și s-o adauge poporului ales. Ea primește chiar un loc în cartea genealogiei lui Mesia (Matei 1). Rahab era ca o floare plăpândă, captivă în mocirla păcatului, care sub razele harului trebuia adusă să înflorească.

Vestirea judecăților asupra națiunilor (versetele 8-11)

Știrile referitoare la victoriile izraeliților ajunseseră deja la urechile canaaniților. Sihon, împăratul amoriților, și Og, împăratul din Basa, împreună cu oștirile lor au fost complet nimiciți la întâlnirea cu poporul Israel (Deuteronom 2,32-34; 3,1-10). Aceste știri au umplut pe canaaniți de frică și teamă: «Am auzit și ni s-a înmuiat inima» (Iosua 2,11). Trecerea prin Iordan va mări și mai mult frica lor: «li s-a muiat inima și și-au pierdut curajul» (Iosua 5,1).

Anunțarea judecăților produce frică la lume. Însă în loc să se întoarcă la Dumnezeu, deseori leapădă pe oamenii care le vestesc judecata. Oamenii își vor da sufletul de groază în zilele judecății viitoare (Luca 21,26), însă totodată vor omorî pe cei doi martori. Ei se vor bucura că acești proroci nu îi vor mai deranja (Apocalipsa 11,7.10). Împăratul din Ierihon a încercat de asemenea să se debaraseze de cele două iscode. După aceea s-a împietrit în păcatele sale și a dat ordin să se închidă porțile cetății, ca să se împotrivescă la maxim judecății (Iosua 6,1). Ce diferență clară față de Ninive și împăratul ei, care la predica lui Iona s-au căit!

Credința lui Rahab (versetele 9-13)

În opoziție cu aceasta, biruințele izraeliților au avut un cu totul alt efect asupra credinței lui Rahab:

- Pe de o parte ea a recunoscut intenția lui Dumnezeu: «Știu că Domnul v-a dat țara» (Versetul 9).
- Ea a adus pe acest Dumnezeu în legătură cu poporul Israel: «Pentru că Domnul Dumnezeul vostru, El este Dumnezeu sus, în ceruri, și jos, pe pământ» (Versetul 11).
- De aceea ea a întâmpinat iscoadele cu bunăvoință, fără să ia în seamă pericolul în care ea s-a adus prin trădarea de țară. Ea a ascuns iscoadele și apoi le-a făcut posibilă fuga peste zidurile cetății. Credința ei s-a arătat prin aceea, că ea a primit «pe spioni cu pace» (Evrei 11,31).
- În cele din urmă teama de Domnul a lucrat în inima ei. Această teamă este începutul înțelepciunii (Psalm 111,10). Această teamă a trezit în ea dorința să caute salvare pentru

sine și familia ei: «Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul ... că ne veți salva sufletele de la moarte» (versetele 12.13).

Mijloacele folosite aici de Rahab – minciuna și înșelătoria (versetele 4-7) – sunt în armonie cu viața ei de mai înainte. Un creștin, care a fost luminat prin Duhul Sfânt, în nici o împrejurare nu se va folosi de astfel de mijloace, căci în ochii lui Dumnezeu scopul nu sfințește niciodată mijloacele!

Mijlocul pentru salvare (versetele 14-20)

Mijlocul pentru salvare, care a fost dat de iscoade lui Rahab, este așa de simplu, că lumea privește cu dispreț la el. Ea trebuia să lege la fereastră o funie de fir stacojiu, să rămână în domeniul de protecție al casei și să țină ascunsă această chestiune. Firul stacojiu vorbește de sângele lui Hristos. Și sângele mielului pascal, care a protejat pe izraeliți de moartea întâilor născuți, arată tot spre sângele lui Hristos (Exod 12,13).

Pentru Rahab nu a rămas nimic altceva de făcut, decât să creadă promisiunea iscoadelor. Ea nu a așteptat cotropirea Ierihonului, ca apoi să pună funia de fir stacojiu la fereastră: de îndată ce iscoadele au plecat de la ea, ea a legat funia stacojie la fereastră (versetul 21).

Faptele în care se arată credința (versetul 21)

Credința lui Rahab s-a arătat prin comportarea ei față de iscoade. Credința i-a dat un loc în «marele nor de martori», care ne sunt prezentați în epistola către Evrei (Evrei 11,31). Ea se diferențiază acolo de mulțimea celor necredincioși.

În epistola lui Iacov capitolul 2, Rahab este numită împreună cu Avraam, ca să arate oamenilor valoarea faptelor credinței. În ochii lumii Avraam este un ucigaș, deoarece el a jertfit pe fiul lui Isaac. Și Rahab este o trădătoare a poporului ei, prin aceea că a primit pe spioni și i-a lăsat să plece pe un alt drum. Dar la amândoi autenticitatea credinței s-a revelat prin fapte.

Viața lui Rahab

Istoria lui Rahab nu se termină aici. Prin ascultarea ei de indicațiile care îi asigurau salvarea, ea și familia ei au fost cruțați de judecată tocmai prin cele două iscoade, pe care ea le-a ascuns (Iosua 6,22-25). Rahab a fost pentru început lăsată în afara taberei lui Israel. Dar a fost dorința ei, să locuiască acolo unde o atrăgea inima ei: în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Aceeași dorință o găsim mai târziu la Rut (Rut 1,16).

Rahab a devenit soția lui Salmon și a născut pe Boaz. Numele ei se regăsește în genealogia lui Mesia, o onoare care, făcând excepție de Maria, mama Domnului, au primit-o patru femei: Tamar, Rahab, Rut și Batșeba. Caracterizate de dispreț și rușine prin originea și stilul de viață, ele au fost formate de harul lui Dumnezeu ca vase ale îndurării, pregătite pentru slava Sa.

Credința lui Rahab este de aceea remarcabilă, pentru că ea s-a identificat cu poporul Israel înainte ca acesta să fi obținut vreo victorie în Canaan. Și tâlharul de pe cruce a avut această înțelegere spirituală, atunci când în Salvatorul disprețuit a descoperit gloria Împărăției Sale (Luca 23,42).

Întoarcerea celor două iscoade (versetele 22-24)

Evenimentul se încheie cu relatarea celor două iscoade, care l-au asigurat pe Iosua, că Domnul a dat țara în mâna lui Israel. Ce diferență în comparație cu întoarcerea celor douăsprezece iscoade, din care atunci făcea parte și Iosua (Numeri 14,6), care cu 40 de ani în urmă au spionat țara. Poporul a învățat o lecție importantă.

Capitolul 3

Trecerea prin Iordan

Înțelesul spiritual al Paștelui, al Mării Roșii și al Iordanului

Iordanul era pentru Israel despărțirea între pustie și țara făgăduită. Ca să înțelegem înțelesul spiritual al Iordanului este oportun să studiem istoria lui Israel ca model pentru noi (1 Corinteni 10,11).

Intenția lui Dumnezeu era să scoată poporul Israel din sclavia din Egipt și să-l ducă în țara pe care El voia să le-o dea ca moștenire. În istoria lui Israel au fost necesari trei pași ca să obțină acest țel divin: paștele, trecerea prin Marea Roșie și trecerea prin Iordan.

Toate cele trei evenimente vorbesc despre moartea lui Hristos și arată urmările care rezultă din aceasta în trei aspecte diferite, care se completează unul pe celălalt.

Paștele

Aici Dumnezeu Se arată ca Judecător: «Eu voi trece prin țara Egiptului în noaptea aceasta și voi lovi pe orice întâi-născut din țara Egiptului» (Exod 12,12). Mielul pascal ca jertfă de sânge corespunde cerințelor judecății dumnezeiești. Mielul, un simbol al lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu, trebuia tăiat între cele două seri. Carnea friptă pe foc a fost mâncată de izraeliți cu azimă și ierburi amare (Exod 12,8).

Sângele mielului este un simbol al sângelui prețios al lui Hristos (1 Petru 1,19). El trebuia uns pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus. Cuvântul «paște» înseamnă „a trece pe lângă” (Exod 12,13). Când Domnul a făcut noaptea judecata întâilor-născuți ai Egiptului, El a văzut sângele la casele izraeliților și a trecut pe lângă ele. El i-a cruțat de judecată.

Deci paștele este un simbol al morții lui Hristos, unde El a fost Locțiitorul nostru în judecata lui Dumnezeu. Mai târziu sărbătoarea paștelui a fost o amintire despre eliberarea din Egipt, care s-a încheiat cu trecerea prin Marea Roșie.

Marea Roșie

Poporul a scăpat de judecarea celor întâi-născuți, dar se afla încă în Egipt, amenințați de faraon și armata lui. Dumnezeu S-a arătat aici ca Eliberator: «stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi» (Exod 14,13).

Deci Marea Roșie este un simbol al morții lui Hristos, prin care El ne smulge de sub puterea lui satan. «Ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor» (Evrei 2,14.15). Prin trecerea prin Marea Roșie poporul a fost eliberat și salvat. În felul acesta Marea Roșie este și un simbol al salvării: «Prin bunătatea Ta ai condus poporul pe care l-ai salvat, l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința Ta cea sfântă» (Exod 15,13).

Cu toate că Israel se afla acum în pustie, din clipa aceasta Dumnezeu îl vedea ajuns în țara făgăduinței. Necredința poporului, despre care se relatează detaliat în cartea Numeri și retroactiv la începutul cărții Deuteronom, nu a schimbat cu nimic planul lui Dumnezeu pentru poporul Său (Deuteronom 1,2). Numai călătoria prin pustie pustie, care în mod normal trebuia să dureze 11 zile, a devenit o încercare de 38 de ani.

Căile lui Dumnezeu s-au adaptat aici la comportarea poporului, dar *planul* lui Dumnezeu nu s-a schimbat din cauza eșuării poporului.

Iordanul

Pentru ca poporul să poată intra în Canaan, el a trebuit să treacă Iordanul, ca ultim obstacol. El era un fluviu de neînving, căci «Iordanul se revarsă peste malurile sale în toate zilele secerișului» (Iosua 3,15).

Și Iordanul este un simbol al morții lui Hristos. Aici credinciosul este făcut una cu Hristos în moartea Sa, pentru ca - eliberat de toate – să fie făcut capabil să savureze tot ce ne-a dăruit Dumnezeu în Domnul Isus. La paște credinciosul poate spune cu recunoștință: «Hristos a murit pentru noi» (Romani 5,8). La Marea Roșie el știe: «Am murit împreună cu Hristos» (Romani 6,8). La Iordan el spune în cele din urmă: El «ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus» (Efeseni 2,6).

Aplicarea spirituală pentru creștin

Este important să se înțeleagă diferența dintre poziția lui Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu, și poziția noastră, poporul ceresc al lui Dumnezeu. Israel a trăit succesiv cele trei etape ale salvării lui. Salvarea din

- Judecata lui Dumnezeu prin paște,
- Sclavia și puterea dușmanului, prin aceea că a trecut prin Marea Roșie,
- Din rușinea Egiptului și urmele lumii, prin aceea că a trecut prin Iordan.

Realmente numai doi bărbați, Iosua și Caleb, au trăit aceste trei etape. Toți bărbații și toate femeile peste 18 ani, care au ieșit din Egipt au pierit în pustie din cauza necredincioșiei lor. Ei au fost înlocuiți de o generație nouă, care a intrat în țară (1 Corinteni 10,5; Evrei 3,16-18).

În opoziție cu Israel, credinciosul trăiește înțelesul spiritual al celor trei etape în viața lui pe pământ. Când sufletul lui este chinat lăuntric prin gândul la judecata dreaptă a lui Dumnezeu și el recunoaște înrobirea lui sub puterea lui satan, el găsește în Hristos (Mielul lui Dumnezeu) și în moartea Sa (prezentată prin Marea Roșie) fundamentul mântuirii și salvării lui.

Experiențele zilnice ale unui creștin, care încep după nașterea lui din nou, se pot compara cu călătoria prin pustie a poporului Israel.

Dar Dumnezeu dorește totodată ca noi de la început prin credință să înțelegem valoarea morții Domnului cu privire la binecuvântările spirituale din locurile cerești. Atunci noi putem în sens spiritual să intrăm în locurile cerești și acolo să savurăm binecuvântările care le posedăm în Hristos. Pentru aceasta este necesar să realizăm, că noi am murit împreună cu Hristos, și aceasta ne este prezentat simbolic prin trecerea prin Iordan. Numai așa ne putem bucura de ceea ce ne dă harul lui Dumnezeu. Aceste adevăruri se confirmă în continuare pe parcursul cărții Iosua, când poporul Israel a primit o hrană nouă. În pustie Dumnezeu le-a dat mana. După ce au trecut prin Iordan ei au mâncat din recolta țării (Iosua 5,12). Această mâncare este pentru noi un simbol al lui Hristos glorificat.

Rezumând se poate spune, că Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine și ne-a iertat (paștele). El ne-a adus la viață împreună cu Hristos (Marea Roșie) și ne-a înviat (Iordan) împreună cu Hristos și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos (intrarea în țară) (Efeseni 2,5.6). Prin credință noi putem deja acum să fim acolo în sens spiritual, în timp ce noi trăim încă pe pământ. În același timp așteptăm toată plinătatea gloriei odată cu revenirea lui Hristos.

Unitatea morală a învățaturii

Deci Scriptura diferențiază clar cele trei etape ale eliberării depline a poporului. Însă niciodată ea nu desparte aceste trei puncte unul de altul, deoarece este vorba de trei aspecte ale uneia și aceleiași lucrări de salvare.

Noaptea de paște trebuia sărbătorită de toți copiii lui Israel și de urmașii lor (Exod 12,14; 13,8.14). Era aducerea aminte atât de paște cât și de ieșirea din Egipt (Exod 12,42). Căci paștele și trecerea prin Marea Roșie sunt legate una de alta.

Pe de altă parte trecerea prin Marea Roșie și trecerea prin Iordan, cu toate că sunt despărțite prin pustie, aparțin împreună. Aceasta o arată Duhul Sfânt clar în doi psalmi: «El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul» (Psalm 66,6). «Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi. ... Ce ai tu, mare, de fugi? Tu, Iordanule, de te întorci înapoi?» (Psalm 114,3.5).

Învățăturile date poporului (versetele 1-13)

Sitim a fost ultimul loc de poposire al lui Israel în pustie. Acolo s-au întors iscoadele înapoi la Iosua, după ce și-au îndeplinit misiunea (Iosua 2,1.23). Numele acestui loc înseamnă salcâm și amintește de lemnul din care era făcut chivotul. Poporul a părăsit deci Sitim și a mers la Iordan, ca acolo să petreacă noaptea. A așteptat trei zile la Iordan, înainte să primească alte îndrumări de la căpetenii. Aceste trei zile ne amintesc de moartea și învierea lui Hristos.

Drumul lui Israel prin Iordan a fost marcat de chivot. În timpul călătoriei prin pustie poporul a fost însoțit de nor (un simbol al prezenței lui Dumnezeu) și de chivot (un tablou al lui Hristos și al lucrării Sale). Chivotul a mers înaintea poporului Israel, ca să le găsească un loc de odihnă (Numeri 10,33-36). Aici el a creat poporului un drum prin apele adânci ale judecății (prin Iordan). În această întâmplare chivotul arată simbolic – prin cele patru denumiri diferite ale lui – pe Isus Hristos privit din patru direcții, așa cum este El prezentat în cele patru evanghelii.

Poporul trebuia să urmeze chivotul purtat de preoți, la o distanță de 2000 de coți, ceea ce înseamnă ceva mai mult de o mie de metri. Cine putea să-L urmeze pe Cel care singur S-a sculat, ca în locul nostru să întâmpine judecata și moartea? Deja în grădina Ghetsimani ucenicii au fost la o aruncătură de piatră departe de El, Cel care în întristarea Sa a simțit groaza morții în suflet

(Luca 22,41). Prin trecerea chivotului prin Iordan s-a deschis un drum nou, necunoscut. Dar credința îl vedea deja:

- Mai întâi acest drum pretindea despărțirea de rău: «Sfințiți-vă» (versetul 5). Crucea lui Hristos reprezintă pentru creștin granița față de lume, față de carne (fire) și față de moarte (Galateni 6,14).
- Apoi Dumnezeu va face minuni prin trecerea Iordanului (versetul 5). Minunile făcute de Dumnezeu au fost cântate deja în cântarea de eliberare după trecerea prin Marea Roșie (Exod 15,11). Dumnezeu «a lăsat o aducere aminte a lucrărilor Sale minunate» (Psalm 111,4).
- Această lucrare a revelat și prezența unui Dumnezeu viu în mijlocul poporului Său (versetul 10).
- În cele din urmă, această faptă puternică a lui Dumnezeu le-a dat asigurarea că El va alunga pe cele șapte națiuni din Canaan (pe canaaniți, pe hetiți, pe heviți, pe fereziți, pe ghirgaziți, pe amoriți și pe iebusiți), ca să dea lui Israel țara ca moștenire (versetul 10; Iosua 24,11; Deuteronom 7,1). Aceste națiuni sunt amintite în vorbirea apostolului Pavel în Antiohia în Pisidia (Faptele Apostolilor 13,19).

Trecerea prin Iordan (versetele 14.17)

Trecerea a avut loc în timpul recoltării orzului, când din cauza topirilor de zăpadă Iordanul se revărsa peste malurile sale. Poate să fie un indiciu mai clar cu privire la apele judecății, în care a ajuns Domnul nostru? «Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile tale și talazurile tale au trecut peste mine» (Psalm 42,8).

Când picioarele preoților, care duceau chivotul, «s-au afundat în marginea apei», apele care veneau de sus s-au oprit și au format un dig la cetatea Adam (versetul 16). Această cetate, care este amintită numai aici, poartă numele aceluși om prin care păcatul și moartea au venit în lume (Romani 5,12). Dar Hristos (chivotul) prin moartea Sa ne-a dăruit viața veșnică.

Apele din aval se îndreptau spre Marea Moartă, pentru ca izraeliții să poată trece Iordanul ca pe uscat (versetul 17). Puterea morții a fost înfrântă atât în ceea ce privește izvorul ei cât și raza ei de acțiune, și anume prin puterea de nebirit a lui Dumnezeu, care a acționat în favoarea poporului Său. Intrarea în țară – un tablou despre locurile cerești – este liberă din momentul morții, învierii și glorificării lui Hristos – dar numai *în* Hristos.

Trecerea prin Marea Roșie a avut loc noaptea. Poporul a trecut printre două ziduri de apă (Exod 14,22). În prezența simțită a morții și urmărit de dușman, poporul nu a avut pentru moment nici o privire pentru salvarea lucrată de Dumnezeu. Însă de partea cealaltă a morții biruința a fost sărbătorită într-o cântare plină de bucurie.

În opoziție cu aceasta, trecerea Iordanului a avut loc ziua și cu o conștiință profundă de minunea lucrată de Dumnezeu. Moartea și judecata, în ceea ce privește înțelesul spiritual, nu stau aici pe prim plan. Privirea credinței se îndreaptă spre chivot, aceasta înseamnă spre Hristos, care a îndurat pentru noi judecata și a suferit moartea. De aceea aici citim despre cunoștință și liniște, care alcătuiesc solemnitatea momentului.

Dumnezeu este numit «Domnul întregului pământ» (versetele 11.13): «Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului» (Geneza 14,19) aduce poporul în țara posesiunii Lui.

În timpul nostru Israel a fost pus deoparte din cauza necredincioșiei lui. Dumnezeu poartă titlul de «Dumnezeul cerului» (Daniel 2,37). Ca Împărat lepădat, Hristos nu se folosește de drepturile Lui, despre care a vorbit ucenicilor Săi după învierea Sa: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ» (Matei 28,18).

În zilele viitoare națiunile vor inunda pe Israel cu un fluviu de strâmtorări, despre care Iordanul care se revarsă este un tablou îngrozitor. Deja în moartea Sa Hristos S-a făcut una cu suferințele viitoare ale poporului Său pământesc: «În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat» (Isaia 63,9). În această privință El va fi totodată siguranță și eliberare pentru poporul Său pământesc. El va lua în mâna Sa judecata lui Israel și va face judecata pe care Dumnezeu I-a încredințat-o ca Fiu al Omului (Faptele Apostolilor 17,31).